

Femeia samariteană

Când femeia samariteană a descoperit că se confruntă cu un profet, a vrut să știe despre problemele spirituale: închinarea și și-a lăsat nevoile personale în fundal.

Femeia samariteană

„Femeia i-a zis: Doamne, văd că ești profet!” (Ioan 4:19)

Introducere

Evangelistul Ioan a consemnat că tot ceea ce a scris a fost destinat să-i determine pe cititorii săi să creadă că Isus este Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu și, în a crede, să aibă viață din belșug „Acestea, însă, au fost scrise pentru a putea crede că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și ca, crezând, să aveți viață în numele Lui” (Ioan 20:31).

În special, există elemente în povestea femeii samaritene care demonstrează că Hristos este Fiul Dumnezeului viu, Fiul lui David făgăduit în Scripturi.

Evangelistul Ioan a consemnat că, atunci când Isus a aflat că fariseii auziseră că a făcut multe minuni și că a botezat mult mai mult decât Ioan Botezătorul, a părăsit Iudeea și a plecat în Galileea (Ioan 4: 2-3), iar asta a trebuit să treacă prin Samaria (Luca 17:11).

Isus a mers într-un oraș din Samaria numit Sicar, al cărui teritoriu era o moșie pe care Iacov a dat-o fiului său Iosif (Ioan 4: 5). Locul în care a mers Iisus în Sicar a fost forat de Iacov.

Evangelistul evidențiază umanitatea lui Isus descriind

oboseala, foamea și setea sa. Când menționăm că discipolii săi au mers să cumpere alimente, ne face să înțelegem că Isus are nevoie să mănânce, că s-a așezat pentru că era obosit și, când i-a cerut femeii samaritene apă, se presupune că i-a fost sete.

Deși abordarea evanghelistului nu a fost să demonstreze că Domnul Isus era însetat de apă, întrucât ceea ce a devenit evident a fost nevoia sa de a vesti femeilor vestea bună despre împărăție, este clar că Isus a venit în trup (1 Ioan 4:2-3 și 2 Ioan 1: 7).

Isus a așezat lângă fântâna lui Iacov, aproape de ora a șasea (amiază) (Ioan 4: 6, 8), când o femeie samariteană ajunge la fântână pentru a trage apă (numirea cuiva cu numele orașului era dezonorantă, deoarece demonstra că un astfel de individ nu aparținea comunității din Israel) și a fost abordat de Maestrul care i s-a adresat spunând:

– Dă-mi de băut (Ioan 4: 7).

Atitudinea Domnului față de samaritean (cerând apă) a scos la iveală ceea ce bărbații și femeile nobili au mai nobili: rațiunea, raționamentul (Iov 32: 8).

Femeia trebuie să fi pus o întrebare bazată pe o serie de cunoștințe anterioare. Ea nu a formulat cel mai strălucit gând al umanității, dar a ridicat o întrebare importantă pentru acea femeie și poporul ei:

– Cum, evreu, îmi ceri să beau de la mine, că sunt o samariteană? (Ioan 4: 9).

Samaritenii au fost discriminați de evrei, dar Iisus, în ciuda faptului că era evreu, nu a acordat importanță acestei probleme, dar femeia i-a slujit foarte bine scopului în acel moment.

În întrebare, femeia subliniază că era femeie și, în același

timp, samariteană, adică că exista un dublu impediment pentru acel bărbat care, aparent, ar trebui să fie mai mult un evreu gelos al religiosității sale.

Multe întrebări au apărut în capul samariteanului, deoarece Isus a ignorat practicile și regulile referitoare la iudaism atunci când a cerut apă. – Nu și-a dat seama că sunt femeie și samariteană? Va bea apa pe care i-o dau fără teama de a nu fi contaminat?

Darul lui Dumnezeu

După ce a trezit raționamentul samaritean, Isus stimulează și mai mult interesul femeii:

– Dacă cunoașteți darul lui Dumnezeu și cine este cel care vă spune: Dă-mi de băut, l-ai întreba și el ți-ar da apă vie.

Femeia samariteană nu a atins imediat excelența cuvintelor lui Hristos, pentru că nu avea experiență în adevăr „Dar hrana solidă este pentru cei perfecți, care, datorită obiceiurilor, au simțurile exercitate pentru a discerne atât binele cât și răul” (Evrei 5:14).

Dacă samariteanul ar avea o minte exercitată, nu ar pune cu adevărat întrebarea:

– Doamne, nu ai nimic de luat cu tine, iar fântâna este adâncă; unde ai, atunci, apă vie?

Din argument, puteți vedea că femeia samariteană se concentrează pe imposibilitatea de a ajunge la apă fără mijloacele necesare, cu toate acestea, ea nu a contestat ceea ce a spus Iisus despre a avea apă vie.

Nu luând în considerare argumentul inițial al lui Isus despre

darul lui Dumnezeu, ea a analizat:

– Ești tu mai mare decât tatăl nostru Iacov, care ne-a dat fântâna, băându-se din ea, copiii săi și vitele lui?

Oferind o alternativă de apă, alta decât apa de la fântâna lui Iacov, i-a părut samariteanului că acel evreu necunoscut era, cel puțin, presumpțuos, întrucât s-a plasat într-o poziție superioară celei lui Iacob, care a lăsat fântâna ca moștenire copiilor săi și, care la acea vreme a asigurat nevoia multor samariteni.

Următoarele întrebări au avut nevoie de răspunsuri:

– Nu trebuie să tragi apă și fântâna este adâncă! Unde ai apă vie?

Dar Isus lucra pentru ca „auzirea” acelei femei să fie trezită de Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece propunerea sa a făcut cunoscut faptul că El era, de fapt, superior tatălui Iacov însuși.

În acest moment a fost lipsa de cunoaștere a samariteanului, pentru că, dacă ar ști cine este Isus, ar cunoaște simultan darul lui Dumnezeu, deoarece Hristos este darul lui Dumnezeu.

Dacă știa cine întreabă: – Dă-mi de băut, aș ști că El era mai mare decât tatăl Iacov, aș ști că Hristos a fost descendentul promis al lui Avraam în care toate familiile pământului vor fi binecuvântate (Gen. 28:14).

Dacă ar ști cine este Hristos, ar vedea că prin apa pe care Hristos o oferea, de fapt și prin lege va deveni unul dintre copiii lui Avraam. Dacă l-ar cunoaște pe Hristos, ar vedea că copiii după trup nu sunt copiii lui Avraam, ci copiii Credinței, descendenții ultimului Adam (Hristos) care se manifesta lumii (Gal 3:26) -29; Rom. 9: 8).

Dacă l-ar cunoaște pe Hristos, ar vedea că, deși a făcut parte din ultimii, ar putea fi parte din primii, deoarece prin

Descendent este posibil ca toate popoarele să fie binecuvântate ca credinciosul Avraam (Mt 19:30).

Dacă l-ar cunoaște pe Cel care a cerut să bea și care i-a oferit apă vie, ar vedea că El este darul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este cel care dă viață lumii (Ioan 1: 4). Ea ar vedea că El este marele preot conform ordinului lui Melchisedec, prin care toți oamenii, din orice trib sau limbă, pot oferi daruri și pot fi acceptați de Dumnezeu.

„Te-ai înălțat în sus, ai luat captiv robie, ai primit daruri pentru oameni și chiar pentru răsculați, ca Domnul Dumnezeu să locuiască printre ei” (Ps 68:18).

Dumnezeu a mărturisit despre ofranda (darurile) pe care i le-a oferit Abel datorită celui care avea să urce la înălțime, luând captiv captiv, marele preot constituit de Dumnezeu fără început și sfârșit (etern) al zilei (Evrei 7: 3), care s-a oferit lui însuși ca un miel neînsuflețit lui Dumnezeu și numai prin El oamenii sunt acceptați de Dumnezeu (Evrei 7:25).

Necesitati zilnice

Întrebarea femeii: – Ești mai mare decât tatăl nostru Jacob? a fost pertinent, totuși, încă nu i-a permis să identifice cine a fost acel om care a cerut apă de la sursa lui Iacob și, în același timp, a oferit apă vie.

„Oricine bea această apă, va mai avea sete; Dar oricine bea apa pe care i-o dau nu va avea niciodată sete, pentru că apa pe care i-o voi da va deveni o sursă de apă în cel care sare în viața veșnică ” (Ioan 4:14).

Este surprinzător faptul că femeia samariteană, care a avut un gând elaborat când și-a dat seama că Iisus dădea de înțeles că era mai mare decât părintele Iacob, a acceptat propunerea sa, că el avea apă care să-l împiedice să aibă sete, totuși

cerându-ți apă de către fântâna lui Iacov.

Propunerea lui Isus a fost clară: „Cine bea apa pe care i-o dau nu va avea niciodată sete”, și pentru ce și-a dorit apă, dacă ar avea apă superioară?

Femeia era interesată de oferta lui Isus, dar înțelegerea ei era estompată.

Ce a făcut-o pe femeie să-și dorească apa pe care Iisus i-a oferit-o, chiar dacă Maestrul era însetat?

Răspunsul se găsește în cererea samariteanului: – Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai am sete și să nu vin aici să o trag.

În zilele noastre este aproape de neimaginat munca pe care femeia a trebuit să o achiziționeze.

Era a șasea oră când femeia a mers să aducă apă pentru a-și aproviziona nevoile de bază.

În timp ce în zilele noastre ceea ce mulți înțeleg prin esențial, este diferit de ceea ce avea nevoie acea femeie, este posibil să se măsoare cât de mult ceea ce înțelege bărbatul ca raționament esențial. Dacă ceea ce este esențial compromite înțelegerea a ceea ce este propus în Evanghelie, ce se întâmplă cu afacerile acestei vieți?

Un bărbat pe care samariteanul nu îl cunoștea a cerut apă, iar acum a oferit apă cu proprietăți de neimaginat: își va potoli setea, astfel încât să nu mai fie nevoie să bea din nou apă.

Când femeia s-a arătat interesată de „apa vie”, Isus a spus:

– Du-te, sună-l pe soțul tău și vino aici. Femeia a răspuns:

– Nu am soț. Isus a răspuns: – Ai spus bine: nu am soț; Pentru că ai avut cinci soți și ceea ce ai acum nu este

soțul tău; asta ai spus cu adevăr.

Rețineți că Isus nu a emis o judecată a valorilor cu privire la condiția femeii, pentru că El Însuși a spus că nu judecă pe nimeni după trup, pentru că El a venit nu ca să judece lumea, ci să mântuiască (Ioan 8:15); Ioan 12:47).

În acest moment, femeia l-a recunoscut pe Iisus ca profet:

– Doamne, văd că ești profet!

Este interesant faptul că femeia samariteană a recunoscut acel evreu ca profet în același timp și, în același timp, în mod surprinzător, a pus următoarea întrebare:

– Părinții noștri s-au închinat pe acest munte și spuneți că Ierusalimul este locul de închinare.

Când femeia samariteană a descoperit că Hristos este un profet, și-a lăsat deoparte nevoile sale de bază și a început să se întrebe despre lăcașul de cult.

În calitate de samariteană, ea știa foarte bine povestea care i-a determinat pe evrei să nu comunice cu samaritenii. Cartea Ezra conține una dintre neînțelegerile care au existat între evrei și samariteni, deoarece evreii nu le-au permis samaritenilor să ajute la construirea celui de-al doilea templu sub ordinul lui Cir (Ed 4: 1-24), iar sediția a început deoarece regele Asiria a instalat în orașele Samariei oameni din Babilon care au venit să locuiască în regiune, înlocuind poporul Israel care a fost luat anterior captiv și care a adoptat religia evreiască (2Re 17:24 comp. Ed 4: 2 și 9-10).

Întrebarea cu privire la locația milenarului era (venerare) era și, în fața unui profet, certurile sale zilnice nu mai sunt importante, deoarece ocazia a fost unică: descoperiți lăcașul de cult și cum să vă închinați.

Este curios să știm care ar fi reacția, în zilele noastre, dacă un creștin ar descoperi că este înaintea unui profet?

Care ar fi întrebările pentru cineva care s-a prezentat ca profet?

Îmi imaginez că, dacă creștinii de astăzi ar găsi un profet, întrebările ar fi: – Când îmi voi cumpăra casa? Când voi avea mașina mea? Când mă voi căsători? Cu cine mă voi căsători? Copilul meu va fi bărbat sau femeie? Când îmi voi achita datoriile? Mă voi îmbogăți? Etc.

Dar când samariteanul a descoperit că se află înaintea unui profet, a vrut să știe despre problemele spirituale, lăsând nevoile sale pământești în fundal. Nu era important să știm dacă va avea un soț sau dacă va înceta să meargă la fântâna lui Iacov pentru a trage apă. Acum, problema lăcașului de cult se desfășura de generații și aceasta era o oportunitate care nu putea fi ratată.

Cu declarația:

– Văd că ești profet! putem considera că femeia a înțeles ce se întâmplă cu adevărat.

Spre deosebire de alți evrei care erau fixați de religiozitate, legalism și ritualism, profeții lui Israel nu erau evrei legați de astfel de legături.

Era ca și cum ai spune: – Ah, acum înțeleg! Ești ca Ilie și Elisei, profeți care nu au fost rugați cu alte popoare, întrucât ambii s-au dus în alte națiuni și chiar au intrat în casa orfanilor, văduvelor etc. Numai ca profet să comunice cu o samariteană, din moment ce Ilie s-a dus la casa unei văduve care locuia în Sarepta, în țările Sidonului și i-a cerut să bea apă:

„Adu-mi, te rog, puțină apă de băut într-o vază” (1Re 17:10).

La rândul său, Elisei a folosit ceea ce i-a fost oferit de o femeie bogată care locuia în orașul Sunem, care a fost numit

în mod similar după numele orașului, așa cum a fost cazul femeii samaritene (2 Regi 4: 8).

Este extrem de important să analizăm istoria lui Nicodim în comparație cu cea a femeii samaritene, deoarece în fața lui Dumnezeu un bărbat cu toate calitățile morale și intelectuale, așa cum a fost cazul lui Nicodim, este egal cu cineva fără niciun merit, așa cum a fost cazul samariteanului femeie.

Adorare

Atunci Iisus a răspuns:

– Femeie, crede-mă că vine ceasul, când nici pe acest munte, nici în Ierusalim nu te vei închina Tatălui.

Isus a învățat-o pe samariteană că a sosit timpul, pentru că închinarea nu mai era legată de un munte, fie el muntele Ierusalimului sau cel al Samariei.

Isus a rugat-o pe samariteană să creadă în el și să-i urmeze învățăturile: – „Femeie, crede-mă ...” (v. 21). Apoi adresează o întrebare comună evreilor și samaritenilor:

– „Adorați ceea ce nu știți; iubim ceea ce știm pentru că mântuirea vine de la evrei”.

Deși samaritenii au înțeles că s-au închinat lui Dumnezeu, totuși L-au închinat fără să-L cunoască. Condiția samaritenilor este aceea pe care apostolul Pavel a descris-o creștinilor din Efes:

„Amintiți-vă, așadar, că ați fost neamuri în trup și ați fost numiți necircumcizie de către cei din trup numiți tăiere împrejur făcută de mâna oamenilor; Că la vremea aceea erați fără Hristos, separat de comunitatea lui Israel și străini de legămintele făgăduinței, neavând nicio

speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2:11 -12).

A avea dorința de a se închina lui Dumnezeu nu conferă omului condiția de adevărat închinător, deoarece și evreii se închinau și se închinau la ceea ce știau, pentru că mântuirea vine de la evrei (Ioan 4:22), totuși, o astfel de închinare nu era în duh și în adevăr (v. 23). Profeții au protestat în legătură cu acest fapt:

„Căci Domnul a spus: Căci poporul acesta se apropie de mine și cu gura și cu buzele lor, cinstește-mă, dar inima lor se îndepărtează de mine și frica lor față de mine constă numai în poruncile oamenilor, în pe care a fost instruit” (Is 29:13).

Declarația lui Isus este egală cu evreii și samaritenii, deoarece amândoi credeau că se închinau lui Dumnezeu, totuși, închinarea lor era ceva care venea doar din gură, dar departe de „rinichi”.

„I-ai plantat și ei au rădăcinat; cresc, dau și rod; ești la gura ta, dar departe de rinichi ” (Ier 12: 2).

Isus prezintă adevăratul concept de închinare atunci când spune:

„Dar vine ora și este acum, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că Tatăl îi caută pe cei care i se închină ” (v. 23).

Închinarea lui Dumnezeu este posibilă doar în spirit și în adevăr, spre deosebire de închinarea cu buzele, care se referă la o „apropiere” de Dumnezeu numai cu buzele, are o înfățișare, totuși, inima rămâne înstrăinată de Dumnezeu.

Ce caută Tatăl? Adevărați închinători, adică cei care se închină în duh și în adevăr. Conform Scripturilor, ochii lui Dumnezeu caută pe cei dreپți, credincioșii de pe fața pământului, pentru că numai cei care merg pe calea dreaptă îl

pot sluji „Ochii mei vor fi asupra credincioșilor țării, ca să stea cu mine; cel care merge pe o cale dreaptă mă va sluji ” (Ps 101: 6), care contrastează cu starea poporului lui Israel:

„Cu toate acestea mă caută în fiecare zi, se bucură să-mi cunoască căile, ca un popor care face dreptate și nu părăsește dreptul Dumnezeului lor; ei îmi cer drepturile dreptății și se bucură să ajungă la Dumnezeu ” (Isa 58: 2).

Adică, Dumnezeu este aproape de cei care Îl cheamă, totuși, de cei care Îl cheamă în adevăr „Domnul este aproape de toți cei care îl cheamă, de toți cei care îl cheamă în adevăr” (Ps 145: 18). Numai prin invocarea lui Dumnezeu „în adevăr” se rupe vrăjmășia și părtășia se restabilește până la punctul în care omul se stabilește cu Dumnezeu „Și ne-a înviat împreună cu El și ne-a făcut să stăm în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2: 6).

Cum să-L chemăm pe Dumnezeu în adevăr? Intrând pe ușa dreptății. Numai cei care intră pe ușa dreptății câștigă adevărate laude lui Dumnezeu (Ps 118: 19). Numai cei care intră pe ușa Domnului sunt credincioși și dreți (Ps 118: 20) și numai asupra lor, ochii Domnului sunt.

Isus arată clar că: „Dumnezeu este un Duh și este important ca cei care-L venerază să-L venereze în duh și în adevăr”, de ce, Dumnezeu este Duh și Isus adaugă că cuvintele pe care le-a spus sunt duh și viață (Ioan 7:63) de aceea, pentru a ne închina în duh și în adevăr este necesar ca omul să se nască din apă și Duhul (Ioan 3: 5), să se nască din cuvintele rostite de Hristos.

Distortions

În timp ce scopul Scripturii și al lui Hristos era ca oamenii să creadă că El este Mântuitorul lumii, Mielul lui Dumnezeu

care ia păcatul lumii etc., în zilele noastre există diferite tipuri de evanghelii care nu promovează adevărata lucrare a lui Dumnezeu, adică: că oamenii cred în Hristos ca trimis al lui Dumnezeu.

Speranța lor nu este pentru lumea viitoare, în care Hristos va veni și îi va lua pe cei care cred cu El (Ioan 14: 1-4), ci se vor fixa asupra lucrurilor și dorințelor acestei lumi.

Mulți profesori falși atrag atenția celor nepricepuți indicându-și nevoile zilnice. De ce? Pentru că nevoile bărbaților nuanțează raționamentul și nu le lasă să analizeze întrebări logice esențiale. Discursul profesorilor mincinoși indică întotdeauna nevoile vieții de zi cu zi pentru a-i deruta pe cei neatenți, deoarece discursurile lor sunt zadarnice.

Există cei care se vor înconjura de profesori în funcție de interesele lor și care se vor întoarce la fabule (2 Tim. 4: 4). Alții îl consideră pe Hristos o sursă de profit și cooptează pe cei care vor să se îmbogățească (1 Tim. 6: 5-9).

Dar există și cei care au înfățișarea evlaviei, care este doar o altă religie, deoarece mesajul lor se adresează orfanilor și văduvelor, luptând pentru cauza celor săraci și care au nevoie de bunuri materiale, dar neagă eficacitatea Evangheliei ., deoarece acestea contrazic adevăruri esențiale precum învierea viitoare din morți și întoarcerea lui Isus (2 Tim 2:18 și 3: 5;).

„De ce, care este speranța, bucuria sau cununa noastră de glorie? Nu ești și tu înaintea Domnului nostru Iisus Hristos la venirea Lui?” (1Th 2:19).